

РЕШЕНИЕ

№ 700

гр. Разград, 26.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – РАЗГРАД в публично заседание на единадесети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: СВЕТЛАНА К. ЧОЛАКОВА

при участието на секретаря РАЛИЦА СТ. ВЪЛЧЕВА
като разгледа докладваното от СВЕТЛАНА К. ЧОЛАКОВА Гражданско дело
№ 20223330101478 по описа за 2022 година

Производството е с правно основание чл.200 ал.1 от КТ, 200 ал.3 от КТ.

Депозирана е искова молба от С. М. М. срещу “Тракция” АД със седалище с.Самуил, с която са предявени обективно съединени иски, ответникът да заплаща ежемесечно на ищеца сума в размер на 1300лв. представляващи разлика между brutния доход получаван преди настъпване на злополуката и получавания доход към настоящия момент, считано от 01.08.2022г. до 23.07.2045г., ведно със законната лихва считано от първо число на съответния месец, до окончателното и изплащане, както сумата 450лв. ежемесечно, представляващи разлика между brutния доход получаван преди настъпване на злополуката/678,40лв./ и сбора от получавания доход от пенсия за периода от 01.08.2019г. до 01.08.2022г. в размер на 320,84лв. и присъдените 682,96лв. по гр.д. №1483/2019г./общо 1003,80лв./ за периода от 01.08.2019г. до 01.08.2022г., ведно със законната лихва върху всяка просрочена вноска, считано от първо число на съответния месец до окончателното изплащане на сумата. Твърди, че имал сключен трудов договор с ответника, работел на длъжност заварчик в първи цех-ремонт рама и кош цистерни ЕАОС находящ се в с.Самуил, обл.Разград. На 16.07.2013 г. около 8,40ч. при рязане с оксижен от колегата му - Р.З. М.ов на защитния капак на волана на вагон цистерна, когато ищецът бил на стълба до цистерна на 1м., възникнала експлозия, паднал от стълбата върху работната маса, а след това на пода. По проведена процедура по разследване на злополуката е установено, че същата съдържа признаците на трудова такава квалифицирана по чл.55 ал.1 от КСО с разпореждане от 29.08.2013г. Образувано по повод на гореописаното телесно увреждане на ищеца нохд №52/2014г. на РС Исперих, по което сключено споразумение с подсъдимите Р. М.ов и С.А. на 11.06.2014г. От гореописаната трудова злополука на ищеца са причинени множество телесни увреждания, изпълващи признаците на тежка телесна повреда по смисъла на НК. По

повод търпени неимуществени вреди и имуществени вреди образувано гр.д. №1416/16г. на РРС, като ответникът осъден да заплати сумата от 93014лв., неимуществени вреди и сума в размер на 98944,56лв. представляващи разлика между нетния доход получаван към момента на подаване на исковата молба, в условията на евентуалност 211,42лв. до навършване на 65 годишна възраст. С решение от 02.03.2017г. ответникът бил осъден да заплати на ищеца обезщетение за неимуществени вреди, както и да заплаща ежемесечно сумата 215,25лв. за периода от 15.07.2016г. до 01.06.2019г., ведно със законната лихва, считано от първо число на съответния месец. Постановеното решение обжалвано от ищеца, като ОС Разград отменил решението в частта, с която отхвърлен иска да му бъде заплатено обезщетение за неимуществени вреди над размер 12117,59лв. до размер 23896,32лв., ведно със законната лихва от датата на увреждането, като вместо това, ответникът осъден да заплати сумата над размер 12117,59лв. до 23896,32лв. С ЕР ТЕЛК №0785/25.03.2019г. на ТЕЛК е продължен срокът на нетрудоспособността до 01.03.2022г. Преди злополуката работел като заварчик с брутна заплата от 678,40лв. към настоящия момент заплата за длъжността, която заемал е значително увеличена. След настъпване на злополуката и 100% инвалидизация с ЕР ТЕЛК №1559/18.06.2014г. на ТЕЛК с Разпореждане на ТП на НОИ Разград, му е определена пенсия за инвалидност поради трудова злополука и лична социална пенсия за инвалидност в размер на 227,03лв., като с Разпореждане №8007235046/20.01.15г. на ТП на НОИ Разград е изменен размерът на определената пенсия като същата е в размер на 320,84лв. Издадено удостоверение от ТП на НОИ Разград като към 18.05.2018г. пенсията за инвалидност поради трудова злополука и лична социална пенсия за инвалидност които получава ищеца са в размер на 341,09лв. със срок до 01.06.2019г. по повод ежемесечно търпените имуществени вреди било образувано гр.д. №1483/19г. на РС Разград срещу ответника за заплащане на сума в размер на 682,96лв. представляващи разлика между брутни доход получаван от преди настъпването и и получавания доход към момента на подаване на исковата молба в съда за периода 01.06.2019г. до 01.03.2022г. както и за сумата в размер на 15071,34лв. представляваща разлика между брутният размер на трудовото възнаграждение, която е заемал преди настъпване на трудовото злополука за периода 01.08.2016г.-01.06.2019г. и дохода на ищеца през същия период. С решение от 10.10.2019г. ответникът бил осъден да заплати на ищеца сумата 682,96лв. ежемесечно считано от 01.06.2019г. до 01.03.2022г., законната лихва както сумата 15071,34лв. представляваща разлика между брутният размер на трудовото възнаграждение за длъжността, която заемал преди настъпване на трудовата злополука за периода 01.08.216г.-01.06.2019г. и дохода на ищеца за същия период. С ЕР на ТЕЛК №90129/21.01.2022г. е определен пожизнен срок на нетрудоспособността на ищеца със степен на увреждане 100% с чужда помощ. Преди злополуката той работел при ответника с брутна заплата 678,40лв., като към настоящия момент заплата за длъжността която е заемал е неколккратно увеличена. След настъпване на злополуката и 100% инвалидизация на ищеца определена пенсия за инвалидност и лична социална пенсия за инвалидност в размер на 227,03лв. като с разпореждане от 20.01.2015г. на ТП на НОИ е изменен размерът на определената пенсия за инвалидност поради трудова злополука и лична социална пенсия за инвалидност, като същата е в размер на 320,84лв. Налице е отрицателна

разлика в размера на получавания доход от 1300лв. месечно, доколкото brutният размер на месечната заплата към момента на злополуката е бил 678,40лв., а към момент в значително по-висок размер. Освен претенцията за заплащане на разликата между получаване пенсия за инвалидност и заплата, която е получавал, на ищеца се дължи и обезщетение от предходен период-от 01.08.2019г. до 01.08.2022г. в размер на 450лв. месечно, ведно със законната лихва върху всяка сума, считано от първо число на месеца, за който се дължи, до окончателното и изплащане. Горепосочената сума представлява разлика между сбора от присъденото обезщетение в размер на 682,96лв. месечно по гр.д. №1483/19г. на РС Разград, получаваната пенсия за инвалидност и brutният размер на трудовото възнаграждение за длъжността „заварчик втора степен“ при ответника за същия период от време.

В първото съдебно заседание на основание чл.214 ГПК ищецът е изменил претенцията си представляваща искане ответникът да заплаща на ищеца сума в размер на 432,10лв. ежемесечно представляваща разлика между получавания доход и brutната заплата за длъжността, която ищецът е изпълнявал при ответното дружество преди настъпването на злополуката, считано от 01.08.2022г. до 23.07.2045г., ведно със законната лихва за всяка просрочена вноска, считано от първо число на съответния месец. Оттегля иска за заплащане на 450лв. ежемесечно, представляващи разлика между brutния доход получаван преди настъпване на злополуката за периода от 01.08.2019г. до 01.08.2022г.

Ответникът депозира отговор. Сочи, че поради изтекла давност не следва да се присъждат суми/обезщетения/ за лихви, различни от вече присъдените такива /гр.д. №1416/16г., гр.д. №1483/19г./ Съгласно чл.200 КТ вр. с чл.358 ал.1 т.3 вр. с ал.2 КТ за вреди от трудова злополука, причинила временна нетрудоспособност, инвалидност или смърт, работодателят отговаря имуществено, като искът за това следва да се предяви до 3г. от деня в който правото е станало изискуемо или е могло да бъде упражнено. Като разпоредбата урежда вредите настъпили преди влизане в сила на КТ/ДВ бр.26 и бр.27 от 1986г. в сила от 01.01.1987г./, отговорността на работодателя по чл.49 ЗЗД или чл.200 КТ и дали следва да се приложи давностния срок зависи от момента на настъпване на правопораждащия факт. От решението на компетентните органи установяващ наличие на трудова злополука. Доколкото се претендират вреди от трудова злополука настъпил през 2013г. то следва да се приеме, че приложимия закон е КТ, като според чл.358 ал.1 т.3 вр. с ал.2 т.2 КТ исковите по чл.200 КТ се погасяват по давност с изтичане на 3 години, считано от момента, в който правото, предмет на иска е станало изискуемо или е могло да бъде упражнено. Наличието на индивидуален административен акт е елемент от фактическия състав на имуществената отговорност на работодателя. Издаването и стабилизирането на същия отменена време, като вземането за обезщетение възниква от момента на влизането му в сила. Това е денят в който правото по чл.200 КТ може да бъде упражнено по-рано и за това срокът по чл.358 ал.2 т.2 КТ започва да тече от момента на влизане в сила на административния акт. В случая трудовата злополука е настъпила на 16.07.2013г. установено с влязъл в сила на 19.08.2013г. административен акт. Като от 13.09.2013г. е започнал да тече погасителния 3 годишен давностен срок. Като това право е било упражнено от ищеца през 2016г. и 2019г.

Настоящата искова молба е подадена на 11.08.2022г., поради което исковете са погасени по давност. Както, че гр.д. №1483/2019г. на РРС не може да спре или прекъсне давността, след като същата преди неговото завеждане е била изтекла. Претенцията за законна лихва върху сумата 490лв. следва да бъде конкретизирана от коя дата и за кой месец е изискуема, както и какъв е точния размер на тази лихва, след като исковата молба е подадена на 11.09.2022г. по отношение на втората претенция от 450лв. намира същата за недопустима, след като вече по силата на съдебно решение размера на дължимото обезщетение е определен с влязло в сила решение по посочените граждански дела.

След преценка на събраните по делото доказателства, съдът установи следните фактически обстоятелства: Ищецът работил в ответното дружество по трудово правоотношение и изпълнявал длъжността “Заварчик-втора степен”. На 16.07.2013 г. около 8,40ч. бил на работа, при което е претърпял злополука, приета за трудова, съгласно разпореждане №26 от 29.08.2013г. на ТП НОИ Разград. С ЕР ТЕЛК №1559/18.08.2014г., на ищеца е призната неработоспособност със степен на увреждане 100% без чужда помощ. С ЕР ТЕЛК №1300 от 9.06.2016г. е променена окончателната оценка, а именно 100% ТНР. С оглед невъзможността за самообслужване и социална адаптация се определя необходимостта от чужда помощ, а срокът е определен до 01.06.2019г. С решение на ТЕЛК №0785/25.03.2019г. е продължен срокът на нетрудоспособността до 01.03.2022г. със степен на увреждане 100% с чужда помощ. С ЕР на ТЕЛК № 90129/21.01.2022г. е определен пожизнен срок на нетрудоспособността на ищеца със степен на увреждане 100% с чужда помощ.

С решение по гр.д. №1416/2016г. по описа на РРС ответникът е осъден да заплаща на ищеца поради претърпяната трудова злополука обезщетение за неимуществени вреди, както и обезщетение за имуществени вреди – ежемесечно по 215,28лв. за периода 15.07.2016г. до 01.06.2019г., ведно със законната лихва, считано от първо число на съответния месец. С решение по гр.д. 1483/2019г. на РС Разград, ответникът е бил осъден да заплаща на ищеца сумата 682,96лв. ежемесечно, представляваща разлика между получавания доход към момента и brutното трудово възнаграждение за длъжността „заварчик втора степен“ за периода от 01.06.2019г. до 01.03.2022г., законната лихва.

От заключението на вещото лице по назначената икономическа експертиза се установява, че размерът на brutното трудово възнаграждение за длъжността „заварчик втора степен“ за месец юли 2022г. е 1325лв. Размерът на получените пенсии за инвалидност е 42752,19лв., за периода от 15.07.2014г. до 31.07.2022г., брой на получените пенсии 97бр. Разликата между brutното възнаграждение и сегашния доход е 432,10лв. Разликата между brutното възнаграждение и получавания доход от ищеца за периода м. август 2019г. – м. юли 2022г. е в размер на: - 3366лв. В с.з. вещото лице сочи, че въпрос № 4 на заключението е обобщената таблица, в която е описано, че brutното трудово възнаграждение на ищеца преди злополуката е 678,40 лв., а сегашния доход към месец юли 2022г. е 892,90 лв. Разликата между размера на brutното трудово възнаграждение на ищеца на длъжността, която е изпълнявал при ответното дружество преди настъпилата злополука и получавания

доход към настоящия момент е 432.10 лв. По информация от „Тракция“ сумата 682 лв., е превеждана на сметката на С. в периода 01.08.2019г. до 01.08.2022г. В таблицата, която е на лист 6 и лист 7 от заключението, е направено сравнение между brutното трудово възнаграждение за длъжността „заварчик“ втора степен и на получаваните доходи от С. М. с включеното обезщетение от 682,96 лв. Изводите са, че brutното трудово възнаграждение на специалността „заварчик“ е 44468,00лв., за периода от м.август 2019 до месец юли 2022 г., включително. За този период доходите на С. М. от пенсии и обезщетение общо е 47834,00лв. Пенсията се променя, нараства, последния месец е 892,00 лв. За този изтекъл период от 2019г. до 2022 г. доходът на С. М. е по-голям от brutното трудово възнаграждение.

Съдът кредитира заключението като компетентно, обосновано и неоспорено от страните.

Въз основа на така установените фактически обстоятелства, съдът направи следните правни изводи: За да е изпълнен фактическият състав на чл.200 ал.1 от КТ е необходимо да се установи, че ищецът е бил в трудово правни отношения с ответното дружество към момента на злополуката, наличие на претърпяна трудова злополука, причинена при или по повод на възложена работа, наличие на причинна връзка между трудовата злополука претърпени вреди за периода от време, за който ищецът претендира. В случая тези предпоставки се установяват с оглед изложените фактически обстоятелства, както и предвид влязлото в сила решение по гр.д. №1416/2016г. на РРС, гр.д. №1483/2019г. на РС Разград, по които е налице произнасяне и за наличието на претърпяна трудова злополука от ищеца. Предявеният иск за причинени имуществени вреди в размер на 432,10лв. месечно, представляващи разликата между brutния размер на трудовото възнаграждение получавано преди злополуката и получаваната към настоящия момент пенсия за инвалидност се явява основателен. Тъй като на ищеца са причинени имуществени вреди като пропуснати ползи в резултат на трудовата злополука, задължението за обезщетяване на същите възниква за ответника. Размера на обезщетението се определя по правилата посочени в чл.200 ал.3 от КТ – разликата между причинените вреди /вкл. и пропуснатите ползи/ и /или пенсията по общественото осигуряване. Обезщетение за бъдещи вреди от заболяване причинено от трудова злополука, може да бъде определено в случаите, когато с решението на ТЕЛК е определен пожизнен срок на инвалидността. В тази хипотеза вземането за вреди става изискуемо, тъй като вредите са предвидими. В постановената по реда на чл.290 ГПК практика на ВКС е застъпена тезата, че подлежат на обезщетение и бъдещите вреди, стига тяхното настъпване да е сигурно, а размерът установим. Това обезщетение както бе посочено може да се претендира от момента на влизане в сила на ЕР на ТЕЛК. Същото може да бъде присъдено в срока на инвалидността определен в ЕР на ТЕЛК, като обезщетението се определя периодично, важи и за периода след подаване на исковата молба. Периодично обезщетение за бъдещ период и следващ влизането в сила на ЕР на ТЕЛК се дължи, със законните последици за забава от деня на падежа, до настъпване промяна в обстоятелствата, водеща до прекратяване или изменяване размера на обезщетението. В т. 6 на Постановление № 4 от 30.10.1975 г на Пленума на ВС, която не е загубила действието си и намира приложение и

понастоящем при КТ е посочено, че се дължи обезщетение за всички вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Когато се касае за намаление на трудоспособността на работник, вредите се състоят в разликата между получаваното трудово възнаграждение преди увреждането и това, което получава след това. Тази разлика се дължи до навършване на предвидената за добиване право на пенсия за изслужено време и възраст, като този срок може да бъде продължаван най-много с толкова време, колкото би било необходимо за достигане на пълния трудов стаж. Това е така, защото именно поради увреждането от полученото професионално заболяване ищецът е лишен от възможността да работи на заеманата преди установяване на заболяването длъжност до навършване на възраст за пенсиониране за осигурителен стаж и търпи имуществени вреди от лишаването му от тази възможност. Именно разликата между трудовото възнаграждение, което би получил ищеца, ако би бил здрав и това, което получава след заемане на новата длъжност поради заболяването му се явява компенсация за претърпените имуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Предвид на това претенцията на ищцата по чл. 200, ал. 3 от КТ се явява основателна, чийто размер е изчислен от вещото лице – 432,10лв. месечно, тъй като тази сума се явява разлика между брутното трудово възнаграждение за длъжността „заварчик втора степен“ и дохода на ищеца към момента. Като периодът за това е от 01.08.2022г. до 23.07.2045г. - когато лицето навършва пенсионна възраст в случая 65 години съгласно чл.68 ал.3 КСО, тъй като срок пожизнен е определен в ЕР на ТЕЛК № ТЕЛК №90129, като се следва и законната лихва, считано от първо число на съответния месец. Възражението на ответника за погасяване на претенцията по давност е неоснователно, тъй като предвиденият в чл.358 ал.1 т.3 КТ тригодишен срок не е изтекъл. Обезщетението за имуществени вреди по чл.200 ал.3 КТ е изискуемо от влизане в сила на ЕР ТЕЛК, в този смисъл и практика на ВКС р-е №365/19.12.13г. гр.д.№1063/12г. IV г.о., р-е №263/7.10.13г. гр.д.№2790/13г. IV г.о. В случая първото ЕР ТЕЛК е от 09.06.2016г. със срок на нетрудоспособност до 10.06.2019г., като срокът е продължен с три години - до 01.06.2022г. С ЕР ТЕЛК №0785/25.03.2019г. срокът на определения % трайно намалена работоспособност и степен на увреждане от 01.03.2022г. е за 3 години. С ЕР на ТЕЛК №90129 от 21.01.2022г. срокът на определена % трайно намалена работоспособност и степен на увреждане е пожизнен. От последното ЕР на ТЕЛК този срок не е изтекъл. Исковите по посочените по-горе граждански дела са за предходен настоящата претенция исков период. Освен това и давността по реда на чл. 117, ал. 1 ЗЗД е била прекъсната с решението по гр. дело № 1483/2019г. на РС Разград в сила от 06.11.2019г. за уважаване на иска, предявен от ищеца.

Предвид изхода на спора на основание чл.78 ал.1 от ГПК на ищцовата страна се следват разноски. Ищецът е освободен от такси и разноски. Представляван е безплатно на основание чл.38 ал.2 от ЗА от процесуален представител, възнаграждението на който следва да бъде в размера посочен в чл.7 ал.2 т.4 от Наредба №1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения, а именно 996,67лв., тъй като цената на иска следва да се определи по чл.69 ал.1 т.7 ГПК и е в размер на 15555,50лв. Това е така, тъй като обезщетението като периодични платежи следва да се определи като пожизнено, за

неопределено време независимо от посочения краен срок, дължимо е за напред, същото освен това не е наследимо.

Ответникът следва да заплати държавна такса по сметка на РРС на основание чл.78 ал.6 във вр. с чл.71 ал.1 от ГПК вр. с чл.1 от Тарифата за държавните такси, които се събират от съдилищата по реда на ГПК в размер на 622,22лв., определена върху цена на иска съгласно чл. 69, ал. 1, т. 7 ГПК вр. чл. 1 от Тарифата за държавните такси, които се събират от съдилищата по ГПК, като иск за периодични платежи за неопределено време. Следва да заплати по сметка на РС Разград възнаграждението на вещото лице определено от бюджета на съда в размер на 276,90лв., или общо в размер на 899,12лв.

Воден от гореизложеното, Разградският районен съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА Тракция” АД, ЕИК116052117 със седалище с.Самуил, ул.Димитър Благоев №1А ДА ЗАПЛАЩА на С. М. М., ЕГН*****, адрес ***** ежесмесчно по 432,10лв. /четиристотин тридесет и два лева и десет стотинки/ представляващи разлика между получавания доход към настоящия момент и брутния размер на трудовото възнаграждение към настоящия момент за длъжността „заварчик втора степен“, която е заемал преди настъпване на трудовата злополука, за периода от 01.08.2022г. до 23.07.2045г., ведно със законната лихва, считано от първо число на съответния месец, до окончателното и изплащане

ОСЪЖДА Тракция” АД, ЕИК116052117 със седалище с.Самуил, ул.Димитър Благоев №1А ДА ЗАПЛАТИ на адвокат от САК Й. Г. Д., ЕГН***** сумата 996,67лв./деветстотин деветдесет и шест лева и шестдесет и седем стотинки/

ОСЪЖДА Тракция” АД, ЕИК116052117 със седалище с.Самуил, ул.Димитър Благоев №1А ДА ЗАПЛАТИ по сметка на РС Разград сумата 899,12лв. /осемстотин деветдесет и девет лева и дванадесет стотинки/.

Решението подлежи на обжалване пред Разградския окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Разград: _____